

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 8115219665
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8115219665.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. W. O. I. bývajúcej vo A., K. T. zastúpenej odborovou organizáciou Právna pomoc Odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy na Slovensku, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 2727/5, IČO: 50 739 620, proti žalovanej Strednej odbornej škole podnikania, so sídlom v Prešove, Masarykova 24, IČO: 37 880 241, zastúpenej JUDr. Marekom Sahuľom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 111, P.O. BOX 265, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 Cpr 1/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. marca 2016 sp. zn. 17 CoPr 1/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyne v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie 23. júla 2015 domáhala určenia, že výpoveď jej daná žalovanou dňa 29. októbra 2014 je neplatná a zároveň žiadala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyne doplatok mzdy v sume 1008 eur s príslušenstvom a náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru v sume jej priemerného zárobku od 1. júla 2015 do znovuumožnenia výkonu práce a trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na odôvodnenie žaloby uviedla, že výpoveď nebola riadne vymedzená po skutkovej stránke tak, ako to vyžadoval výpovedný dôvod, na ktorý žalovaná vo výpovedi odkázala a taktiež, že výpoveď nebola riadne prerokovaná s príslušným odborovým orgánom. Nárok na zaplatenie rozdielu mzdy s príslušenstvom odôvodnila skutočnosťou, že žalovaná jej opakovane, jednostranne a bez zmeny pracovnej zmluvy znížila pracovný úväzok a aj funkčný plat, ktorý jej za obdobie 1/2014 - 8/2014 (ešte pre doručení výpovede) nebol zo strany žalovanej vôbec dorovnaný.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. októbra 2015 č. k. 10 Cpr 1/2015-30 žalobu zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa pracovala u žalovanej na základe pracovnej zmluvy z 24. augusta 1995 v znení jej zmeny z 2. septembra 2001 vo funkcii učiteľky. Dňa 29. októbra 2014 bola

žalobkyni doručená výpoveď z pracovného pomeru z organizačných dôvodov. Podľa výpovede bola výpovedná doba trojmesačná a pracovný pomer žalobkyne sa mal skončiť 31. januára 2015. Žalobkyňa bola následne v čase od 28. januára 2015 do 30. júna 2015 uznaná za dočasne práceneschopnú a v tomto období bola v ochrannej dobe. Keďže žalobkyňa neoznámila žalovanej, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá, v súlade s § 64 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) k skončeniu jej pracovného pomeru došlo 30. júna 2015 (t. j. uplynutím posledného dňa ochrannej doby). Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal včasnosťou podania predmetnej žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v zmysle § 77 Zákonníka práce, podľa ktorého zamestnanec, ako aj zamestnávateľ môže neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. V danom prípade bolo nepochybné, že výpoveď bola daná žalobkyni pred nástupom na práceneschopnosť, a preto v čase dania výpovede žalobkyňa nebola v ochrannej dobe. Vzhľadom na uvedené sa mal pracovný pomer medzi stranami sporu za riadneho chodu okolností skončiť 31. januára 2015. Podľa súdu prvej inštancie skutočnosť, že následne bola žalobkyňa uznaná za dočasne práceneschopnú, a preto došlo k neskoršiemu skončeniu pracovného pomeru, nemá vplyv na posúdenie okolnosti včasnosti podania žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru v zmysle § 77 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie mal za to, že dvojmesačná prekluzívna lehota na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde stanovená v § 77 Zákonníka práce začala v danom prípade plynúť 1. februára 2015 a uplynula 31. marca 2015. Keďže žaloba bola podaná na súde prvej inštancie 23. júla 2015, bola podaná po márnom uplynutí prekluzívnej lehoty stanovenej v Zákonníku práce, na ktorú súd prihliadne ex offo. Súd prvej inštancie skonštatoval, že práceneschopnosť trvajúca po doručení výpovede nemá žiadny vplyv na plynutie výpovednej doby, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 27. apríla 2010 sp. zn. 2 Cdo 80/2009. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 150 ods. 1 O.s.p.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 22. marca 2016 sp. zn. 17 CoPr 1/2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a uložil žalobkyni povinnosť uhradiť žalovanej trovy odvolacieho konania vo výške 74,58 eur na účet jej právneho zástupcu do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi rozhodnutia súdu prvej inštancie a v celom rozsahu na ne poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vec právne posúdil a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že pre posúdenie plynutia lehoty v tejto veci vyplývajúce z § 77 Zákonníka práce bolo rozhodujúce, či v čase doručenia výpovede žalobkyni, t. j. k 29. októbru 2014, existovala právna skutočnosť, s ktorou Zákonník práce spájal zákaz výpovede, teda že v danom prípade žalobkyňa bola v ochrannej dobe. Vychádzajúc zo zistenia, že žalobkyňa sa stala práceneschopnou až 28. januára 2015, v čase výpovede sa na ňu nevzťahovala ochranná doba a za normálneho chodu okolností sa mal pracovný pomer žalobkyne skončiť (bez ohľadu na platnosť výpovede) 31. januára 2015. V súlade s § 64 ods. 2 Zákonníka práce sa pracovný pomer žalobkyne vzhľadom na jej práceneschopnosť skončil až 30. júna 2015. Žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru na súd prvej inštancie 23. júla 2015, čo bolo po uplynutí prekluzívnej lehoty vyplývajúcej z § 77 Zákonníka práce, keďže za normálneho chodu okolností sa mal pracovný pomer skončiť 31. januára 2015. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že v prejednávanej veci bol dôvod na pripustenie dovolania, pretože podľa § 238 ods. 3 O.s.p. odvolací súd zistil, že nešlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu. V danej veci existuje už aktuálna judikatúra najvyššieho súdu a odvolací súd sa od tejto judikatúry žiadnym spôsobom neodklonil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. odôvodnila tým, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Žalobkyňa namietala, že podanou žalobou sa nedomáhala iba určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, ale aj vyplatenia rozdielu mzdy, ktorú jej žalovaná mala vyplatiť ešte počas trvania pracovného pomeru, ale

túto jej neoprávnene nevyplatila. Uviedla, že žalobu síce označila ako žaloba o neplatné skončenie pracovného pomeru, ale z jej obsahu a petitu vyplývalo, že žalobkyňa sa domáhala aj zaplataenia rozdielu mzdy vo výške 1008 eur s príslušenstvom, pričom na tento nárok sa nevzťahuje prekluzívna lehota uvedená v § 77 Zákonníka práce. Zamietnutím žaloby v celom rozsahu, t. j. aj v časti zaplataenia sumy 1008 eur s príslušenstvom, sa žalobkyni odňala možnosť konať pred súdom, pretože právoplatnosťou rozsudku odvolacieho súdu vznikla aj v tejto časti prekážka rozsúdenej veci a žalobkyňa sa nemôže domáhať svojho práva súdnou cestou. Žalobkyňa videla odňatie možnosti konať pred súdom aj v skutočnosti, že súd prvej inštancie jej žalobu zamietol z dôvodu zmeškania prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, pričom odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil. Podľa žalobkyne oba súdy týmto nesprávnym procesným postupom priechiacim sa zákonu znemožnili realizáciu jej procesných práv v rámci súdneho konania. Žalobkyňa namietala striktný gramatický výklad § 77 Zákonníka práce zo strany súdov, ktorý bol vytrhnutý z kontextu tohto ustanovenia, ktoré upravuje nielen skončenie pracovného pomeru výpoveďou, ale aj skončenie pracovného pomeru okamžitým zrušením, skončením v skúšobnej dobe a skončením dohodou. Podľa názoru žalobkyne sa jej pracovný pomer mal skončiť uplynutím výpovednej doby, ale len v prípade, že počas plynutia výpovednej doby nevznikne na jej strane ochranná doba, ktorá by trvala aj po uplynutí výpovednej doby. Vzhľadom na to, že na jej strane vznikla ochranná doba, mal jej pracovný pomer skončiť až uplynutím posledného dňa ochrannej doby podľa § 64 ods. 2 Zákonníka práce. K rozhodnutiu najvyššieho súdu z 27. apríla 2010 sp. zn. 2 Cdo 80/2009 žalobkyňa poznamenala, že toto riešilo úplne inú situáciu, nakoľko žalobkyňa dostala výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a nie z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, ako je to v citovanom rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. c/ C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

7. Dovolanie bolo podané 24. mája 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

9. Dovolanie žalobkyne smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. Dovolanie žalobkyne teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

10. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z týchto väd vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 a/ až g/ O.s.p.

11. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

12. Žalobkyňa namietala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

13. Žalobkyňa vyvodzovala procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zo skutočnosti, že súd prvej inštancie aj odvolací súd sa vôbec nezaoberali časťou žaloby, v ktorej sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplataenia rozdielu mzdy s príslušenstvom, pričom tento jej nárok nesúvisel s neplatným skončením pracovného pomeru.

14. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

15. V prejednávanej veci sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, zaplataenia doplatku mzdy v sume 1008 eur s príslušenstvom a zaplataenia náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žaloba o neplatné skončenie pracovného pomeru bola zo strany žalobkyne podaná na súde po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zákonníka práce, a preto ďalej nemohol v konaní preskúmavať platnosť podanej výpovede. Súvisiacim nárokom na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru by sa súd prvej inštancie mohol zaoberať iba v prípade vyslovenia neplatnosti výpovede, keďže vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru je hmotnoprávnym predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej jedným zamietajúcim výrokom, avšak z jeho odôvodnenia vyplýva, že nerozhodol o celej prejednávanej veci, t. j. nerozhodol o tej časti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplataenia rozdielu mzdy s príslušenstvom za mzdové obdobie od 1/2014 do 8/2014. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, pričom sa takisto nezaoberal uvedenou časťou žaloby. Z obsahu rozhodnutí oboch súdov v predmetnej veci teda vyplýva, že o nároku žalobkyne na zaplataenie rozdielu mzdy v sume 1008 eur s príslušenstvom doposiaľ nebolo v rámci civilného sporu rozhodnuté.

16. Žalobkyňa postup súdu prvej inštancie, ktorý o predmetnom nároku na zaplataenie rozdielu mzdy s príslušenstvom nerozhodol, namietala aj v odvolaní proti jeho rozhodnutiu. Keďže odvolací súd sa s touto námietkou žalobkyne nevysporiadal, žalobkyňa uvedenú skutočnosť namietala aj v podanom dovolaní s tým, že týmto postupom súdy odňali žalobkyňi právo konať pred súdom. Dovolací súd považuje túto námietku žalobkyne za neopodstatnenú. Právna úprava totiž vylučuje možnosť napadnúť odvolaním to, že súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, teda „nevýdanie“ príslušného rozhodnutia vo výroku rozsudku. Už pojmovo nemožno podať opravný prostriedok proti výroku, ktorý nebol vydaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1206). Ak nemožno procesnú vadu spočívajúcu v nevyčerpaní celého predmetu konania uplatniť cestou odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, ktoré neobsahuje príslušný výrok, potom nie je možné túto vadu uplatniť ani podaním dovolania. Neexistujúci výrok rozhodnutia odvolacieho súdu predmetom dovolacieho prieskumu byť nemôže a dovolanie iba proti dôvodom rozhodnutia podľa § 423 C.s.p. (predtým § 236 ods. 2 O.s.p.) nie je prípustné (pozri obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25. septembra 2013 sp. zn. 33 Cdo 1150/2013). Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje len jeden zamietajúci výrok vo veci samej, týmto výrokom nebolo rozhodnuté o nároku žalobkyne na zaplataenie rozdielu mzdy s príslušenstvom, a teda výrok rozhodnutia v tejto časti fakticky neexistuje. O obdobnú situáciu ide aj v prípade rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý vo výroku potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ale z

logiky veci vyplýva, že tak urobil len v rozsahu, v akom bolo o žalobe rozhodnuté, t. j. neexistujúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k zaplateniu rozdielu mzdy s príslušenstvom potvrdiť nemohol. Dovolací súd preto uvedený výklad o nemožnosti napadnúť opravným prostriedkom to, že súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, považuje za opodstatnený aj v prejednávanej spore.

17. K námietke žalobkyne o vzniku prekážky rozsúdenej veci dovolací súd uvádza, že prekážka rozsúdenej veci - res iudicata (§ 159 ods. 3 O.s.p.) patrila [a patrí aj podľa súčasnej právnej úpravy (§ 230 C.s.p.)] k procesným podmienkam konania a jej existencia v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, resp. vedie sa konanie a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Z dovolacieho prieskumu v prejednávanej veci vyplynulo, že súd prvej inštancie o nároku žalobkyne na zaplatenie rozdielu mzdy s príslušenstvom doposiaľ vôbec nerozhodol, a preto v tejto súvislosti ani nemohlo dôjsť k vzniku prekážky rozsúdenej veci, resp. k založeniu vady konania uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

18. Z obsahového hľadiska žalobkyňa v dovolaní namietala, že rozhodnutia súdov nižších inštancií spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (pozri tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

19. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nebolo podľa § 238 O.s.p. prípustné a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 O.s.p. Najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

20. O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej úspešnej v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti dovolateľke zaplatiť jej náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C.s.p.).

21. Nakoľko súd prvej inštancie doposiaľ nerozhodol o celom predmete podanej žaloby, bude jeho úlohou rozhodnúť aj o uplatnenom nároku žalobkyne na zaplatenie rozdielu mzdy s príslušenstvom v zmysle predmetnej žaloby.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.